

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Poesiens Oprindelse

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 22. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893715225248/facsimile.pdf> (tilgået 19. september 2021)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

„Ja, Herre!“ sagde han, „men, tør jeg spørge dig,
 „Du er, saavidt jeg troer, ei nogen Dødelig?
 „Din Eed, mit Pus, din Lægebom: Fort sagt,
 „Alt siger mig, du har en meer end jordisk Magt.“ -
 „Jeg være hvem jeg vil, en anden eller ingen“,
 Igientog Bolværk, „det gier intet her til Tingen,
 „Kun viis mig Stedet!“ — „Jal det kan jeg let;
 „Men Sagen er at giennembryde det!“ —
 Og derpaa førte han igiennem mange Huler,
 Hvor Nattens Troldspil sig for Dagens Konge skjuler,
 Herr Bolværk til en Plads saa mærk og gyfelig,
 At Miltons Helvede mod den er Himmerig.
 „Her“, sagde Baage, „dersom du kan slippe
 „Halvanden Mil omtrent
 „Dybt ind i denne gamle Klippe,
 „Hvor Spor af Eys og Liv blev aldrig kiendt;
 „Kort, hvis Umuelighed er muelig for din Evne,
 „Saa findes Driften der.“ I Stedet for et Svar
 Dor Bolværk midlertid en Jernstang frembragt har,
 Hvormed han stødte til, hvor Klippen hulest var;
 Umiddelbar derpaa man hørte fieldet revne,
 Og hule Tordner over Toppen rullede
 I den forfærdeligste Storm,
 Og i et Dieblis var Ddin Orm,
 Og, vips! i Hullet.

Der kryber han en Tid omkring
 I mange underlige Sving
 (Saa frøb engang for endnu længer siden
 Hans Oncle, gylden, rund, og glat, og liden,
 Igiennem Spræffen af et Tag,
 Et for, som han, at sticæle Miød,
 Men for at glide ned i sin Tilbedtes Skød);
 Han kryber varlig frem, og titter for og bag,
 Og endelig en smule Eys opdager;

Han seer et Slags Gemaf i Klippen hulet ind,
 Og midt deri sit Kar, ved Hielp af Campens Skin,
 Og strax sin forrige Gestalt paatager,
 Hvori han træder frem. Ved Lyden farer op
 Af korte Stum den dellige Gουλøde;
 Bestyrrelse stuer hun en menn-ffelig Krop
 Paa dette Sted at komme sig møde,
 Og Bolverk, eller Odin ligefrem,
 Var ikke heller reent ved sine fem.

Hvad Graefenland og Rom saae fordum i de Tre,
 Som Haand i Haand omringed Aphrodite,
 Sif Nordens Jers fuldkommen her at see
 foreenet i en eenesie Charite.
 Forgivees stræber svage Digter, dig,
 Min Kæser, hendes hele Glæds at vise,
 Saa yndig, herlig, og guddommelig,
 Som den fuldkommen kun kan tænke sig,
 Der saae dit Smil, livsalige Lovise!
 See alt, hvad skient og blidt vor Jord frembar,
 Den rene Fryd, som ifkun Himlen har
 foreenet i Lovises søde Mine!
 See himmelsk Ditsdoms, Godheds lyse Smil
 Og alle Dyders Glæds i hendes Øines Jld;
 Og tænk dig saa vort Nordens Ervcine!

To Kinder, paa hvis smilende Øvaler
 To Roser blomstre mellem Amoretter,
 En lille Mund, hvis rødruende Coraller
 I Yndighed med Morgenrødens tretter,
 Et Øiepar, hvis Jld gier Mørket lyst,
 Hvis Smile skabe Dag i Dødens Grav;
 En Hals, hvis Lillier ombølges af
 To mørkebrune Lokker, og et Bryst,
 Imod hvis Sneeglæds Alabast er fort,